

Verlossing van de zonde : voor geloovigen

<https://hdl.handle.net/1874/235034>

12a. h. j. v. 44.

VERLOSSING VAN DE ZONDE.

VOOR GELOOVIGEN

UITGEGEVEN DOOR

P. HUET.

AMSTERDAM,
H. HOVEKER.

[1869]

Druk van ROELOFFZEN & HÜBNER, Amsterdam.

VOORREDE.

Dit is slechts een klein en eenvoudig boekje. Maar het behandelt een allerge-wichtigst onderwerp: *De hoogere trap van geestelijk leven en de weg om er toe te geraken.*

Veel is daarover, vooral in de laatste jaren, door Engelsche en Amerikaansche Christenen geschreven. En hoe langer

hoe meer begint wat de Wesleyanen *volmaakte heiligmaking* noemen, al is het onder een anderen naam, als iets niet onbereikbaar beschouwd te worden.

Ook in ons land zijn er velen, die zich met de gewone beschouwing niet langer kunnen tevreden stellen, en beseffen, dat er voor den Christen een betere toestand op aarde is weggelegd dan die, welken de Apostel beschrijft, als hij zegt: „Ik ben vleeschelijk verkocht onder de zonde,“ of als hij uitroept: „Ik ellendig mensch, wie zal mij verlossen van het lichaam dezes doods?“

Werkjes als dat van *Boardman*: „Het
hooger Christelijk leven“ of van *Andrew
Murray*: „Blijf in Jezus“, vinden, zoo al
niet alom, dan toch bij zeer velen weer-
klank. En geen wonder. Want wij ge-
voelen dat, zullen wij blijvenden vrede
genieten voor ons zelve en zullen wij
anderen overtuigen en winnen voor on-
zen Heer, die toestand de onze worden
moet, als ook alleen beantwoordende aan
de beschrijving, ons door Gods Woord
van het geestelijk bestaan van den Chris-
ten gegeven.

In de volgende bladzijden vindt men

—

de ondervinding van een geloovige, die,
na jaren worstelens, er toe gebracht is.
En het is mijne hartelijke bede, dat
allen, die dit lezen zullen (en ik zelve)
dien toestand niet slechts zoeken mogen
maar ook deelachtig worden en in het
bezit er van blijven.

UTRECHT,
Januari 1869.

P. H.

VERLOSSING VAN DE ZONDE.

Ik meen dat Gods genade verheerlijkt zal worden, indien ik iets verhaal van Gods leidingen met mijne ziel, inzonderheid met betrekking tot de heerlijke verlossing, waarmede Jezus ons van de macht en heerschappij der zonde bevrijdt.

Mijne bekeering was duidelijk en onmiskenbaar geweest. Jaren lang had ik door wettisch streven te vergeefs op allerlei wijzen getracht Gods gunst en de vergeving mijner zonden te verkrijgen; toen leerde ik mijn eigen volkomen onmacht erkennen, en ik vertrouwde mijne zaligheid alleen en geheel aan Christus toe.

Ik geloofde wat God aangaande Hem getuigt. Ik zag dat Hij Zijn bloed voor mij vergoten had, en in Zijn dood vond ik de volkomen verzoening met God. Ik wist, dat ik wedergeboren was, een kind van God, en de erfgenaam eener eeuwige heerlijkheid; en sedert dien oogenblik heb ik hieraan nooit meer getwijfeld. Ik geloofde met blijdschap, dat Hij mij aangenomen had, en dat ik reeds nú het eeuwige leven bezat.

In vervolg van tijd gaf de Heer mij door zijne genade eene meer uitgebreide kennis der waarheid. Mijne opvoeding in de gemeente der Kwakers, waar ik toenmaals lid van was, had mij reeds afgezonderd van de ijdele vermaken dezer waereld, en de godsdienst van Jezus was het onderwerp mijner diepste belangstelling, de eenige zaak die mijne aandacht en gedachten waardig scheen. Al wat

de Bijbel ons leert, werd het voorwerp van mijn belangstellend onderzoek. Ik zag hoe volkomen rechtvaardig ik in Christus voor God was. Ik verheugde mij in de toekomst des Heeren. Ik geloofde, dat ik in Christus opgestaan, en met Hem in den hemel gezet was. Het symbolisch onderwijs van het Oude Testament was voor mij het onderwerp van ernstige studie en de bron van groot genot; en het verschil van openbaring der waarheid onder de beide Bedeelingen boezemde mij de diepste belangstelling in. Ook ontleende ik veel praktische leering aan de Schrift omtrent den oorlog, den eed, de regeling der godsdienstoefening, het algemeene priesterschap der geloovigen, en de leidingen des H. Geestes in de vergaderingen der kinderen Gods; mijne overtuigingen aangaande deze dingen stonden vast, en ik aarzelde niet daarnaar te

handelen. Maar niettegenstaande dit alles was mijn hart niet rustig. Ik kan niet ontkennen, dat ik toenam in kennis; maar het was even onmiskkenbaar, dat ik niet in genade toenam; en aan het eind van acht jaren was ik genoodzaakt de droevige belijdenis af te leggen, dat ik nog niet eens zooveel macht over de zonde had, als toen ik mijnen christelijken loopbaan begon. In het aangezicht der verzoeking was ik de zwakheid zelve. Het was niet zoo zeer mijn uitwendig leven, dat mij droevig maakte, hoewel ik nu kan zien, dat het *ver* was van hetgeen het had moeten zijn; maar de zonden van mijn hart, die verontrustten mij, — koudheid, doodscheid, gebrek aan christelijke liefde, eene verstandelijke kennis der waarheid zonder zedelijke vruchten, die er aan beantwoordden, wortels van bitterheid, gebrek aan een zachtmoedigen en

stillen geest — al deze inwendige zonden, waarover de kinderen Gods zoo dikwijls genoodzaakt zijn te treuren, bedroefden ook mij.

Hoewel ik niet meer onder de wet, maar onder de genade stond, zoo moest ik nochtans erkennen, dat de zonde nog heerschappij over mij voerde, en ik gevoelde dat ik ver was van het beeld, dat de Schrift ons van den Christen voorhoudt. Het christelijke leven, dat wij dáár aanschouwen, is een leven van overwinning, en mijn leven was een leven van nederlaag. Het bevel dat dáár aan de Christenen gegeven wordt om heilig te zijn, om gelijkvormig te worden aan het beeld van Christus, om eene gemeente te vormen zonder vlek of rimpel, scheen mij bijna eene bespotting toe, zoo geheel onmogelijk vond ik het, om dat ideaal te bereiken. Want ik streefde er toch

ernstig naar. Ik was onbevredigd en ongelukkig.

Zelfs de zekerheid, dat God mij, in weerwil van al mijn gebrek, liefhad, en dat ik om Zijns lieven Zoons wil toch zijn kind bleef, verzwaarde mijnen last; want als men zich kind gevoelt, en onbekwaam is om als kind te handelen, zoo is dit noodzakelijk de bron van bitter verdriet. Mijne pogingen om tot een anderen toestand van zaken te geraken, gaven mij somtijds oogenblikken van zwaren strijd. Ik nam de beste voornemens, ik bad, streefde, worstelde; ik geloofde dat wat mij het dierbaarste op deze aarde was, mij zou ontnomen worden, indien ik niet getrouwer en nauwgezetter leerde wandelen. Indien iemand die ik liefhad, ziek werd, zoo deed ik in het diepst mijner ziel menige gelofte, dat zoo God het dierbaar leven wilde sparen, ik Hem

voortaan met mijn geheele hart zoude dienen. Maar alles was vergeefs, ja erger dan vergeefs. „Als ik het goede wilde doen, bevond ik, dat het kwade mij bijlag;“ en ik zag geen uitkomst dan in den dood, die „het lichaam der zonde“ waaraan ik geketend was, zoude vernietigen, en het juk mijner dienstbaarheid zoude verbreken.

Een nieuw inzicht in Gods waarheid, zoo als zij ons in de Schrift geopenbaard is, scheen mij somwijlen voor een tijd lang boven de verzoeking te verheffen, en deed mij meer dan overwinnaar zijn. Dan verheugde mijn hart zich bij de gedachte, dat ik nu eindelijk het geheim van het leven had gevonden, en dat van nu aan mijne voortdurende nederlagen in gedurig vernieuwde overwinningen zouden veranderd worden. Maar na eenigen tijd als ik met de zijde der waarheid, waarin

ik mij verheugde, vertrouwd was geworden, bevond ik tot mijne bittere droefheid, dat zij hare kracht scheen te verliezen, en dat ik even hulpeloos als te voren was; maar mijn oordeel was te zwaarder, naar mate de meerdere kennis ook grootere verantwoordelijkheid medebracht.

Er was nog iets anders dat mij verontrustte. Men had mij geleerd en ik las in de Schrift, dat ik als Christen het voorrecht bezat, om de vertroostende en leidende inwoning des H. Geestes in mijne ziel te ondervinden; ik geloofde ook inderdaad dat hij woning in mij maakte, maar ik ondervond weinig van zijn onderwijs, en zijne tegenwoordigheid was ik mij niet bewust. Hoe meer ik ontdekte, dat mijn eigen wijsheid en verstand volkomen onvermogenl waren om mij recht te leiden, en hoe meer ik bij toeneming

gevoelde, dat mijn werk geheel nutteloos bleef, indien ik niet door den Geest geleid en bekrachtigd werd, hoe meer ik het als een onschatbaren zegen leerde beschouwen, Hem aldus te mogen leeren kennen. Maar hier ook schenen mijne pogingen geheel ontoereikend, en ik was telkens in verlegenheid en diepere duisternis gewikkeld.

Somtijds kwam de overtuiging bij mij op dat alle Christenen niet waren zoo als ik; dat sommiger leven een kenmerk van gewijldheid aan en gemeenschap met God droeg, waaraan ik nog vreemd was; en hoe verlangde ik te weten wat hiervan het geheim was! Maar bij de veronderstelling, dat dit alleen het gevolg was van hunne meerdere waakzaamheid en ernst, wist ik geen ander middel dan om mijne pogingen nog te verdubbelen, en denzelfden vermoeijenden cirkel van strijd en wor-

stelingen te doorloopen, waarbij ik natuurlijk dezelfde nederlagen ontmoette.

Zoo was mijn leven; en niettegenstaande veel uitwendigen ernst en toewijding, gevoelde ik, dat dit leven in zijn geheel eene mislukking was. Dikwijls zeide ik tot mijzelf, dat indien dit alles was, wat het evangelie van Christus voor mij had, ik daarin bitter was teleurgesteld. Want hoe wel ik nooit betwijfelde, dat ik een verzoend en gerechtvaardigd kind van God was, dat ik het eeuwige leven bezat, en bestemd was om de eeuwige heerlijkheid te beërven, zoo had ik evenwel geene vrijmoedigheid tot God, wanneer mijn hart mij veroordeelde, — en dit was bijna altoos het geval; — ik was dus niet gelukkig. De hemel zelf scheen zijne bekoorlijkheid te verliezen voor het hart dat ver van God leefde.

Ik begon naar heiligheid te smachten.

Ik begon te zuchten onder de dienstbaarheid der zonde, waarin ik gevangen was. Mijn gansche hart dorstte naar algeheele gelijkvormigheid aan Gods wil, en naar ongestoorde gemeenschap met Hem. Maar ik was zoo volkomen overtuigd dat geene eigene pogingen, voornemens of gebeden van cenig nut zouden zijn, dat ik bijna gereed stond de zaak wanhopig op te geven.

In dezen tijd van bitteren nood bracht God mij in aanraking met sommige Christenen, wier ervaring zeer van de mijne verschilde. Zij verklaarden, dat zij den weg van heiligheid ontdekt hadden, waarop zij struikeling noch nederlaag ontmoetten, maar waarop zij meer dan overwinnaars gemaakt werden door Jezus.

Ik vroeg hun het geheim van deze ondervinding, en zij antwoordden: „Dit geschiedt wanneer men eenvoudig alle eigen

werk daarlaat, en volkomen op Jezus vertrouwt."

Nooit zal ik de verwondering vergeten, waarmede ik dit antwoord aanhoorde. "Hoe," zeide ik, "meent gij waarlijk, dat gij van uwe eigene pogingen ook in het dagelijkse leven afstand hebt gedaan, en dat gij niets anders doet dan op Jezus vertrouwen? En maakt Hij u waarlijk en werkelijk overwinnaars?" — "Ja," was het antwoord, "Jezus doet het alles. Wij geven ons geheel aan Hem over. Wij leven niet meer ons zelve, maar wij blijven in Hem, en Hij in ons. Hij werkt in ons het willen en het volbrengen naar Zijn welbehagen, en wij zijn stille."

De zalige mogelijkheid van zulk een leven ging als eene openbaring voor mijn geest op, maar de gedachte was mij nog te nieuw en te wonderlijk dan dat ik ze

kon bevatten. Ik had mij nooit voorgesteld dat Christus *zulk* een Heiland was, als mij nu beschreven werd. Ik wist bij ondervinding, dat Hij mij het leven als eene vrije gave had *gegeven*, zonder dat ik van mijne zijde iets anders had kunnen doen dan gelooven en aannemen. Maar dat hij nu op dezelfde wijze mijn leven voor mij wilde *leven*, zonder dat ik in staat was iets anders te doen, dan gedurig weer te gelooven en aan te nemen, dit overtrof mijne stoutste verbeeldingen. Ik had geleerd voor de vergeving mijner zonden tot Hem op te zien; maar de *overwinning* dier zonden was, meende ik, mijn werk. Ik had het groote nadeel van het wettisch streven ingezien, waar het de verlossing geldt; maar ik was nog geheel wettisch in mijne gedachten over de heiligmaking. Ik had er nooit aan gedacht om dit werk aan

Christus toe te vertrouwen, en ik wist niet, hoe ik dit moest doen.

Zoo zette ik mij ijveriger dan ooit aan het werk. Telkens op nieuw zocht ik mij zelf aan God toe te wijden. Ik trachtte mijn wil met diamanten ketenen te binden om hem als een heilig offer aan God aan te bieden. Gansche nachten worstelde ik in het gebed, opdat God mij den zegen wilde schenken welken anderen genoten. Kortom, ik deed alles, behalve het ééne ding dat noodig was. Ik kon niet gelooven; ik had geen vertrouwen; en al het overige was erger dan onnut. Toch niet geheel onnuttig; want ik leerde daaruit ééne noodige les, namelijk mijn eigen volkomen hulpeloosheid. Ik had van het begin af kunnen weten, dat ik zoo was, ja — ik had het *moeten* weten; want God heeft het ons duidelijk genoeg in de Schrift geopen-

baard. Hij heeft ons op duizend verschillende wijzen geleerd, dat wij niets zijn, en dat Christus alles is; maar dit is eene les, die wij niet dan langzaam leeren. Mijn eigen *ik* was sterk en ik had eene lange en moeilijke leerschool noodig, eer ik er van verlost was.

Ten laatste echter zag ik duidelijk, dat ik inderdaad niets was, en dat ik Christus even zoo volstrekt voor mijn dagelijksch leven behoefde, als ik Hem in begin had behoeft om mij het leven te schenken. Ik ontdekte, dat ik even zoo onbekwaam was om gedurende vijf minuten mijn humeur of mijne tong te beheerschen als ik lang geleden onbekwaam was geweest om mijne ziel te bekeeren, en dat de geheele toewijding van mijzelf aan God mij alleen dan mogelijk zoude zijn, wanneer Hij zelf dit werk in mij zoude volbrengen. Kortom, ik ontdekte

de eenvoudige waarheid, die ik reeds veel vroeger had moeten leeren, dat ik zonder Christus, — niet alleen zonder Zijne hulp maar zonder Hemzelf, — niets, volstrekt niets konde doen. Ik zag dat al mijne pogingen het werk verhinderd hadden, in plaats van het te bevorderen. Door deze pogingen verijdelde ik de genade Gods even werkelijk als de zondaar, die zijne ziel door zijne eigene gerechtigheid wil verlossen: want indien de rechtvaardigheid door de wet is, (indien zij door de werken der wet verkregen kan worden) — dan is Christus te vergeefs gestorven. En eens voor goed liet ik het wettisch streven daar.

Toen begon ik de Schrift te onderzoeken, om te zien of mijne behoeften niet in Jezus vervuld konden worden; en ik bevond, dat de Schrift vol was van deze heerlijke waarheid. Ik bevond dat de

verlossing die Hij door zijn dood te weeg heeft gebracht eene volmaakte verlossing genoemd wordt, en dat Hij machtig is tot het uiterste toe te verlossen. Ik bevond dat Hij zelf mijn leven wilde zijn, dat Hij in mijn hart wilde komen om er volkomen bezit van te nemen, en alle dingen aan zich te onderwerpen. Ik bevond dat Hij mij niet alleen toeliet, maar dat Hij mij het bevel gaf, van in Hem te blijven, en de belofte daarbij voegde: dat indien ik in Hem bleef ik vele vruchten zoude voortbrengen en van de zonde bevrijd zoude zijn. Ik gevoelde dat dit inderdaad een evangelie was, dat aan al mijne behoeften voldeed, dat zulk eene verlossing mijne stoutste wenschen overtrof en ik verlangde onuitsprekelijk mij deze zaligheid toe te eigenen.

Maar hier ontmoette ik een anderen vijand, die ik meende voor goed versla-

gen te hebben. Het was alsof ik mij niet aan Jezus kon toevertrouwen, — alsof ik bevreesd was dit te doen. De werkelijkheid was overwonnen, maar het ongeloof bleef, en dreigde mij voor goed uit het beloofde land der rust uit te sluiten. Hoewel God verklaard had dat de Heer Jezus een volmaakte Zaligmaker is, die al mijne dagelijksche behoeften konde vervullen, zoo kon ik niet gelooven dat Hij dit werkelijk zoude zijn. Zelfs in Jezus te rusten, scheen mij al te vertrouwend toe. Maar in Zijne oneindigeliefde verbrak Hij ook deze laatste hinderpaal.

Hij zond in ons huis een jong mensch, die in groote duisternis verkeerde, omdat hij aan zijne zaligheid twijfelde. Mij viel het voorrecht te beurt om hem op Jezus te wijzen als op den Zaligmaker, die aan al zijne behoeften kon voldoen; ik sprak met hem over de volkomenheid en tegen-

woordige werkelijkheid van de verlossing die Hij ons verkregen heeft. En terwijl ik met hem sprak, en de onmetelijke liefde van Christus voor hem openlegde, zoo wel als Zijne goddelijke macht om tot het uiterste toe allen te redden die door Hem tot God komen, — werd ik beschaamd over mijn eigen ongelooft.

Kon ik die arme twijfelende ziel vermanen om zich aan dien Verlosser toe te vertrouwen, op wien ik zelf bevreesd was te bouwen? Kon het zijn, dat de Heiland, die willig was om de zonden van den afgedwaalde te vergeven, onwillig zoude zijn om de dorstende ziel van iemand die Hem lief had en begeerde Hem te volgen, van de macht en de heerschappij der zonde te verlossen? Kon ik iemand aanmoedigen om te gelooven dat zijne gebeden om vergeving verhoord waren, indien ik niet geloofde dat mijne gebeden om gelijkvor-

migheid aan het beeld van Christus verhoord waren, of ooit verhoord zouden worden? — Mijn hart bezweek bij de gedachte aan zulk eene inconsequentie, en de laatste hinderpaal van het ongeloof was verbroken. Jezus openbaarde zich aan mij als zóó waardig om mijn volkomen vertrouwen te bezitten, dat ik niet anders kon dan mij aan Hem overgeven. Ik leerde Hem als een volmaakte, volkomen en tegenwoordige Heiland kennen; ik gaf mij geheel aan Zijne zorg over; ik beled Hem dat ik uiterst hulpeloos was, dat ik geen oogenblik kon gevoelen, denken noch handelen zoo als het behoort; en dat Hij alles — alles voor mij doen moest. Ik beled mijn eigen volstreckte onbekwaamheid om mij aan Zijnen dienst toe te wijden, ik wierp mij zelf als het ware in den Oceaan zijner liefde, opdat al deze dingen door Zijne almacht in mij

voltooid zouden worden. Ik vertrouwde mij geheel en volkomen aan Hem toe, en met het blinde geloof waarmede ik Hem voorheen omhelsd had als mijn Zaligma-ker van de schuld der zonde, nam ik Hem nu aan als mijn Verlosser van de dagelijksche heerschappij der zonde. Ik geloofde dat Hij mijne heiligmaking was, zoowel als mijne rechtvaardigheid, en dat Hij mij niet alleen kon en wilde verlossen, maar dat Hij het ook deed. Jezus werd mijn Verlosser, en mijne ziel vond eindelijk rust, eene rust die geene woorden kunnen beschrijven, — rust van al het wettisch streven, rust van al den vermoeijenden strijd, rust van al de bittere struikelingen. Het geheim der heiligmaking werd mij geopenbaard, en dat geheim is Jezus — Jezus die mij geworden was wijsheid, en rechtvaardigheid, heiligmaking en verlossing.

In het begin was mijn geloof slechts zwak en aarzelend. Bevende hield ik mij oogenblik bij oogenblik aan Christus vast, en zeide gedurig in mijn hart. „Jezus op U vertrouw ik, op U vertrouw ik. Zie Heer, ik vertrouw op U.“ Maar tot mijne verwondering bevond ik dat het eene werkelijkheid was dat Hij mij verlost. Als de verzoeking kwam, trachtte ik niet zelf te overwinnen: maar ik gaf ze terstond aan Jezus over met de woorden: „Heere Jezus, verlos mij van deze zonde. Ik kan mij zelf niet verlossen; maar Gij kunt en wilt; en ik vertrouw op U.“ Dan liet ik de verzoeking bij Hem, en Hij streed voor mij, terwijl ik toezag en stille was. En Hij was altijd overwinnaar.

Zoo nam mijn geloof dagelijks toe, en ik was meer en meer in staat te grijpen naar hetgeen, waartoe ik ook van Jezus Christus gegrepen was. Ik strekte mij

uit naar de uiterste grenzen der verlossing van de zonde, die door het bloed van Christus voor mij verkregen was. Welke deze grenzen waren kan ik niet geheel vatten, maar ik kon alles aan Hem overlaten. Ik begreep inderdaad het Schriftwoord niet, waarin ons gezegd wordt dat het lichaam der zonde vernietigd is door den kruisdood van Christus, en waarin wij het bevel krijgen om ons zelve te beschouwen als der zonde gestorven. (Rom. VI). Ik wist alleen dat hiermede iets bedoeld was, waardoor wij in staat werden gesteld om voortaan de zonde niet meer te dienen, maar vruchten der heiligmaking voort te brengen: het was dus iets dat Gode aangenaam en welbehagelijk moest zijn. En daar het door den dood van Christus verkregen was, zag ik dat het *mijn* voorrecht was hieraan deel te

hebben , hoewel ik in mijzelf zoo onwaardig en zondig was. Ik bemerkte ook dat , daar het eene vrucht was van den dood van Christus , het alleen door het geloof verkregen kon worden ; het *was* dus mijn eigendom , van het oogenblik af dat ik geloofde , dat God het mij geven wilde. Ik geloofde het *eens voor goed* ; en het werd mij , ja *mij* mogelijk het daarvoor te houden , dat ik wel der zonde dood was , maar Gode levende door Jezus Christus onzen Heer."

Ik bevond nu dat het vleesch , waaraan ik gezien had , hoe geheel bedorven en onvatbaar voor verbetering het was , geheel verloochend kon worden. Ik las : "Gij zijt niet meer in het vleesch , maar in den Geest , zoo anders de Geest Gods in U woont." Door het geloof wist ik dat de Geest van God in mij woonde , en

daarom kon ik door het geloof vroolijk roemen. „Ik heb het vleesch gekruisigd met de begeerlijkheden.“ „Ik ben gestorven, en ik leef, doch niet meer ik, Christus leeft in mij.“

En mij geschiedde naar mijn geloof. Toen ik mij zelf voor dood hield, bevond ik dat ik werkelijk der zonde gestorven *was*. Toen ik door het geloof den ouden mensch had afgelegd, en den nieuwen mensch aandeed, bevond ik dat de een werkelijk afgelegd, en de ander werkelijk aangedaan was. Kortom, ik verkreeg de kracht om door den Geest te wandelen, en de begeerlijkheden des vleesches niet te vervullen. Ik ging de rust des geloofs binnen, de „rust“ die overblijft voor het volk van God; en daar blijf ik verkeerren. — Niet alzoo dat ik geen strijd meer ken. O neen! — maar de strijd is niet

meer van mij maar van Christus. En ik begrijp dat het groote zaligheid is de verzoeking te verdragen, wetende dat de beproeving mijns geloofs lijdzaamheid werkt en zal bevonden worden te zijn tot eer en heerlijkheid van mijn Heer Jezus Christus in zijne toekomst.

En nu, indien men mij vraagt wat mijn leven is, zoo antwoord ik met een diep en blijvend gevoel van mijn eigen nietigheid, dat Christus nu mijn leven is. Vroeger kende ik de waarheid omtrent Hem, nu heb ik Hem zelf! Vroeger trachtte ik in mijne nieuwe natuur, onafhankelijk van Hem te leven; nu ben ik met Hem vereenigd in eene onbeschrijfelijke gemeenschap, ik heb geen ander leven dan Zijn leven — ik ben geborgen en verborgen in Hem. Soms verlaat ik deze gezegende schuilplaats om weder in het vleesch te

wandelen, tot mijn onuitsprekelijke angst en droefheid. Maar Christus blijft dezelfde, en de toegang door het geloof is altijd geopend; en, dank zij God, Hij is getrouw om mijn pand te bewaren, en Hij bevestigt mij dagelijks en maakt mij vast en onwankelbaar in Hem.

Ten laatste heb ik ook het geheim geleerd van de tegenwoordigheid en leiding des H. Geestes. Maar dit kan ik niet verklaren, de stem van Christus in de ziel kan alleen door hen gehoord worden, die in Hem blijven; zij moet ervaren en verstaan worden. Het zij mij genoeg te zeggen, dat ik nu door het geloof méér bezit dan wat ik zoo smachtend verlangde; en ik ben tevreden.

Het gedeelte van mijne christelijke loopbaan, dat achter mij ligt, schijnt mij toe betrekkelijk verloren te zijn. Ik was

een kind van God, dit is waar: maar mijn wasdom was gestremd, en mijne gestalte zwak. Nu begin ik te groeien. Nu zijn er geene grenzen meer aan mijne toekomst. Ik heb den weg der heiligmaking ingeslagen: en mijn pad zal, zooals ik ootmoedig geloof, als het pad des rechtvaardigen zijn voortgaande en lichtende tot den vollen dag toe. De toewijding, die mij vroeger onmogelijk was, is nu de vreugd van mijn hart geworden. Ik ben toegewijd, niet door hetgeen ik heb opgegeven, maar door hetgeen ik ontvangen heb. Jezus woont in mijn hart en heeft er bezit van genomen; door Zijne groote macht, onderwerpt Hij nu alle dingen aan zich zelf. Ten uiterste toe verwerpelijk in mij zelf, en minder dan niets, heb ik echter in Jezus alles gevonden wat ik behoef. Mijn levenslang worstelen naar

heiligheid is in Hem bevredigd. Daar Zijne volheid in mij woont, ben ik volkomen gerechtvaardigd. Terwijl ik in Hem blijf, is de belofte zeker dat ik vele vruchten zal voortbrengen. Gelooven, rusten, blijven — dat is mijn werk; Hij doet al het overige.

